

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.261 van 21 januari 2004
in de zaak A. 99.477/XIV-1315.**

In zake : XXX, handelend in eigennaam en in de hoedanigheid van haar minderjarige kinderen XXX en XXX, die woonplaats kiest bij Advocaat St. LAUWERS, kantoor houdende te 1050 BRUSSEL, Opperstraat 95

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, handelend in eigennaam en in de hoedanigheid van haar minderjarige kinderen XXX en XXX, allen van Turkse nationaliteit, op 16 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 december 2000 houdende de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, beweert op 11 november 1999, samen met haar echtgenoot en kinderen het land te zijn binnengekomen, in het bezit van een geldig paspoort en een Schengenvisum. Haar verblijf wordt toegestaan tot 11 februari 2000.

1.2. Op 27 januari 2000 verzoeken verzoekster en haar echtgenoot om een verlenging van de aankomstverklaringen met drie maanden, ingaande op 12 februari 2000, wegens humanitaire redenen naar aanleiding van de aardbeving in Turkije. Op 11 februari 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij hij stelt dat de afgeleverde aankomstverklaringen niet mogen worden verlengd, met als reden dat een aardbeving in een gedeelte van een land niet voldoende is om een langer verblijf in België te rechtvaardigen. Deze beslissing wordt ter kennisgeving aangeboden op 17 februari 2000.

1.3. Op 11 april 2000 wordt door de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing genomen om aan verzoekster en haar gezin het bevel te geven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing wordt evenwel niet aan verzoekster betekend, omdat deze, luidens de verklaring van de politie te Willebroek, niet op de uitnodiging om zich aan te melden is ingegaan. Inmiddels dienen verzoekster en haar gezin een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid, Vreemdelingenwet in.

1.4. op 15 december 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Op dezelfde datum wordt een beslissing tot bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

- “1. Verzoeksters kwamen in toepassing van art. 2 Vreemdelingenwet legaal het land binnen na de rampzalige aardbevingen in hun woonplaats te Turkije.
Tweede en derde verzoekster werden ingeschreven in de gemeenschapbasisschool te Willebroek en gingen in behandeling bij kinderpsychologe K. C..
Deze psychologische duurde langer dan voorzien en is heden nog steeds niet beëindigd. Het is voornamelijk om deze reden dat verzoeksters in toepassing van art. 9, 3 Vreemdelingenwet toelating vroegen om te mogen verblijven in het Rijk. In de Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 15 december 2000 beslist de Minister dat psychologische behandeling eveneens in Turkije mogelijk is. Deze motivering is onjuist en is niet gebaseerd op de inhoud van het dossier van verzoeksters en schendt bijgevolg art. 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet:
 - a. De psychologische behandeling van tweede en derde verzoekster is enkel maar mogelijk ingevolge de financiële en materiële bijstand van de familieleden in België.
Het verderzetten van een psychologische behandeling in Turkije is onmogelijk aangezien verzoeksters niets meer bezitten in Turkije. Indien zij zouden worden teruggestuurd zouden zij in eerste instantie werk moeten maken van het terug opbouwen van een eigen leven en inkomen, alvorens zij tweede en derde verzoekster terug psychologische kan laten begeleiden.
Het spreekt voor zich dat tweede en derde verzoekster aankomen in Turkije en geen onmiddellijke psychologische begeleiding zouden krijgen, zij onmiddellijk hervallen in hun gestoord gedrag ingevolge de opgelopen trauma's.
 - b. Zelfs indien een psychologische begeleiding onmiddellijk zou kunnen worden aangevat in Turkije, bij aankomst van verzoeksters en hun echtgenoot en vader, zal deze onmogelijk tot goede resultaten kunnen leiden. Dit om de heel eenvoudige reden dat tweede en derde verzoekster dan onmiddellijk worden geconfronteerd met de oorzaak en de bron van hun trauma, s, daar waar de therapie er net in bestaat om deze weg te nemen en vervolgens zacht en beetje bij beetje terug te introduceren. In geval tweede en derde verzoekster zouden worden teruggezonden is het duidelijk dat er van een therapie geen sprake meer is en dat de reeds gedane begeleiding voor niets is geweest.
2. De Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 15 december 2000 wordt door de Minister eveneens gemotiveerd door de vaststelling dat eerste verzoekster en haar echtgenoot geen bestaansmiddelen hebben en geen recht tot werk.
Deze motivering van de Minister is niet alleen pervers, maar ook onjuist.
 - a. Het is net ingevolge de Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 15 december 2000 dat eerste verzoekster en haar echtgenoot zich niet ter beschikking kunnen stellen van de Belgische arbeidsmarkt. Dit gegeven kan dan ook niet als argument worden weerhouden, temeer daar de echtgenoot van verzoekster een geschoold elektricien is die naar alle waarschijnlijkheid vrij snel werk zou vinden indien hij mocht zoeken.
De motivering van de Minister, gestoeld op voormeld argument kan dan ook geen geldige motivering zijn.
 - b. Art. 3bis van de Vreemdelingenwet bepaalt net dat het bewijs van voldoende middelen van bestaan kan geleverd worden door een verbintenis van tenlasteneming.
Aangezien er een verbintenis van tenlasteneming d.d. 9 september 1999 is voor verzoeksters kan men onmogelijk wettelijk beslissen dat zij onvoldoende bestaansmiddelen zouden hebben, zonder art. 3b1s van de Vreemdelingenwet te schenden.
3. Door uitvoering van de aangevochten Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en het daaropvolgend bevel om het grondgebied te verlaten van de Minister van Binnenlandse Zaken kunnen verzoeksters uit het land worden gezet en worden teruggedreven naar Turkije.

Bij teruggedrijving naar Turkije zullen tweede en derde verzoekster onmiddellijk hervallen in hun gestoord gedrag ingevolge de traumatische ervaringen n.a.v. de aardbevingen waarvan zij het slachtoffer waren. Ingevolge de bestreden beslissing kan eerste verzoekster zich tevens ook niet ter beschikking stellen van de Belgische arbeidsmarkt zodat zij zonder middelen van bestaan is, en blijft zij aangewezen op de goede wil van haar in België verblijvende familieleden.”;

2.2.1. Overwegende dat, alhoewel er geen geschonden geachte bepalingen worden vermeld, het blijkt dat de middelen gericht zijn tegen de motivering van de bestreden beslissing waarbij de machtiging tot verblijf wordt geweigerd; dat op het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten op zich geen kritiek wordt geuit;

2.2.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen, zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat verzoekster stelt dat er in Turkije geen psychologische bijstand mogelijk is voor haar kinderen; dat er op dient te worden gewezen dat de verzoekende partij dit nergens aannemelijk maakt; dat verzoekster en haar gezin slechts over een visum beschikten voor een bepaalde tijd, dat werd uitgereikt naar aanleiding van een tenlasteneming door hun familie; dat de Minister terecht kon oordelen dat verzoekster en haar familieleden “geen bestaansmiddelen en geen recht tot werk” hadden, aangezien het visum, waarop de tenlasteneming betrekking had, reeds geruime tijd verstreken was; dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten afdoende gemotiveerd is waar het stelt dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 is voorzien; dat de middelen niet gegrond zijn;

3. Overwegende dat verzoekster vraagt : “te zeggen voor recht dat er in toepassing van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet buitengewone omstandigheden zijn die verzoeksters toelaten langer dan de in art. 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn te verblijven in het Rijk”; dat de Raad van State niet bevoegd is om uitspraak te doen over het al dan niet bestaan van uitzonderlijke omstandigheden die een langer verblijf van een vreemdeling in het Rijk verantwoorden;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.